

Стефанъ Царедже

ОРГАНЪ НА ДОБРУДЖАНСКИЯ МЛАДЕЖКИ СЪЮЗЪ ВЪ БЪЛГАРИЯ

Редакторъ: НАЧО ДОБРИЛОВЪ

Излиза два пжти въ месеца

Годишенъ абонаментъ:

За членове . . . 20 лв.

За нечленове . . 25 лв.

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ — УЛ. „НИШКА“, № 1.

Младитъ могатъ

Къмъ свободата се отива презъ ръсни и стръмни пътеки. Такива души сж ни завещали милионитъ ратици, които сж паднали за човъшкото и свободи, и ние тръбва да си кажемъ, че това е така.

Ето, презъ тия пътеки тръгнаха добруджанскитъ младежи. Не се върна нико по тяхъ. Защото нагоре мжно се отива. Потръбни сж търпение, упоритостъ и твърда воля. Нашиятъ младежи, казваме ние, иматъ всичко това. Иматъ и непоклатимата въра, че отъ робскитъ вериги, ратую или късно, нма да остане нито една халка. Отъ Троя не остана нищо единъ камъкъ. И нашиятъ младежи презъ ралото и сабята — огненитъ думи върху неслепото знание на робитъ — ще добиятъ човъшки правдини за своитъ поробени бащи и братя.

Върно е, че за това е необходимо време. Но въ кървавата битка за свобода времето не играе никаква роля. Въ боя за време не се говори. Говори се само за храбростъ и за крайната победа. Храбростта за добруджанската младежъ е вродено качество, а крайната победа е върховна целъ, толкова близка вече, че нейнитъ зари свтъкватъ на добруджанския хоризонтъ и никакъ не е важно дали тя ще ги свари млади или остарели, живи или мъртви.

Презъ изтеклата година, която явно изчезна задъ купичката развалини, добруджанската младежъ взе голъмъ преходъ изъ пътекитъ и нпкъже е вече посредъ тяхъ, още съвсемъ бодро, смъла и горделива. Съ нокти и зъби тя ломи препятствията и още малко — тя ще надникне отвъдъ, дето свършва стръмнината и отдето се вижда равнината на нашата родина, набраздена съ хълмчета, задъ всъко отъ които се вижда любимо, мечтано село. А средъ селото — църквата, въ която сега е глухо и страшно, само сводоветъ отекватъ псеньята на стария свещеникъ, изнята съ тържественъ гласъ въ олтаря тогава, когато църквата бше пълна съ български деца:

— Българско е тукъ и българско ще остане. Така тръбва да знаете и това тръбва да искате.

И тия деца, порастнали вече, едни тамъ, други тукъ, знаятъ това и искатъ това. За тяхъ блянтъ да видятъ Добруджа свободна е първата имъ свята сватихъ.

Така бъ презъ старата година, така ще бже и презъ новата.

А всъка Коледа ще даря Добруджа съ нови поколения. Едни ще работятъ като роби, други като свободни, а всички — за скъпата свобода на родината. И единитъ и другитъ ще дочакатъ да погребатъ робството и да кажатъ на ромънската тирания последнитъ думи, които се казватъ на погребение:

— Sit tibi terra levis!

Младата Нова година и новородениятъ Богъ, утвърени сме ние, сж на наша страна и желаятъ да бждатъ по-добри и по-снизходителни къмъ участта на Добруджа — нека младитъ синове на тази зямъ ги посрещнатъ съ надежда и упование. На тяхната упоритостъ, съ която и презъ настъпващата година ще вървятъ изъ тъснитъ и стръмни пътеки, небето ще погледне съ радостни очи и ще я благослови. Защото отъ новата 1934 г. младитъ добруджанци за себе си нма да искатъ нищо, а за Добруджа — всичко.

Да искатъ и да го взематъ — ето нашето скромно новогодишно и коледно пожелание.

А. А.

НОВАТА 1934 ГОДИНА

Когато нщо ново иде да замѣсти старото, изживѣното, погледитъ сж обърнати къмъ него. Нови надежди се раждатъ тамъ нейде въ хоризонта на отчаяната душа, проблѣсва звездата пжтеводителъ. Не за първи пжтъ, откакъ Добруджа отдѣлиха отъ майката Родина, тая звезда ни се явява. Новата 1934 г. днесъ пакъ ни я носи, тя иде . . . и въ този празниченъ тържественъ моментъ, всѣкой празнува. Непринудена радостъ изпълва всѣко сърдце. И въ набожната душа на добруджанеца, искрица отъ радостъ се ражда. Детето изтрива сълзитъ по убитъ свой баща, майката своитъ по прогоненото свое дете. Главата жално се вдига, погледътъ тъменъ, но пъленъ съ надежда се втренчва въ новогодишната звезда. Надеждата, която носи тя, затмнява собствената имъ скръбъ. Всѣкому се иска да върва, че новата година ще донесе нщо добро,

нщо хубаво. Върва и добруджанецътъ.

Отишлата си бе много жестока спрѣмо него. Тя му струва много кръвъ, много скъпи жертви, много страдания. Тя го остави разбитъ и въ отчаяние, но все пакъ запазилъ нщичко — своя духъ. Той ще му даде сили да посрещне съ радостъ и отпразднува, днешниятъ празникъ.

Ние, децата на Добруджа, младитъ добруджанци, нека въ този моментъ, почвайки новата година, си стиснемъ още веднъжъ ръка и бждемъ все така готови за свободата си.

А на нашиятъ братя-роби, нека отъ все сърдце пожелаемъ щото новата 1934 г. донесе за тяхъ повече възможности за сносенъ животъ и повече радости, нека тя бже една отъ последнитъ години на робство.

В. Василевъ
пред. Д. М. С.

Какво ни докесе изминалата се 1933 година

Когато сѣдамъ да напиша тия нѣколко реда, предъ очитъ ми се изнизватъ въ една последователностъ всички ония събития и факти, които отнесе съ себе си въ безконечието старата 1933 година. За каузата на добруджанския въпросъ и неговото правилно разрешение изтеклата година донесе много повече отколкото годинитъ по-близки до катастрофата на националнитъ ни идеали Единъ очебиющъ фактъ, който има дълбоката своя обоснованостъ въ следвоенната политическа история на европейскитъ народи, не изжснхъ презъ изтеклата година да се наложи на вниманието на развѣнчани и победители. Този фактъ, за който не може да не се държи смѣтка въ бждащия развой на европейската действителностъ е — крещящата за повече справедливостъ и междудържавна солидарностъ свѣтовна съвестъ. Нейното събуждаше се предвещаваше, нейния викъ за ревизия на една пълна съ противоречия и модерно робство действителностъ се дочуваше като далеченъ тържественъ акордъ дори и когато въ околноститъ на Парижъ, въ който се прокламираха, като ръководни мотиви въ свѣтоустройството: свободата, равенството и братството, се замисляше отъ Клемансо и шаба му продължението, съ други средства на войната.

И нищо чудно, че 1933-та година отнасяйки, като скъпъ даръ, усилията на милиони поробени, премина презъ знака на налагащата се ревизия на европейската карта. И за насъ знаменателенъ е факта, че тъкмо въ навечерието на токущо започналата година, свѣтовната преса, и въ стратитъ на победенитъ и победителитъ, мжчейки се да предвещае равностойността на днешното положение, сочи, като единственъ изходъ отъ огнениитъ лабиринти на невъзможнитъ икономически условия и отъ кризата въ съвременитъ държави, ревизия на пакта на О. Н., като за днесъ има две оформени становища: едното въ обще за коренно ревизиране на пакта на ОН, а друго за промѣна специално на чл. 19 отъ пакта, въ смисълъ да се премахнатъ думитъ: „при единодушие“, а да се намѣри друга форма, която ще е по приемлива, защото единодушието най-малко тукъ е допустимо да се постигне.

Старата година, обаче, измина подъ кошмара на една загриженостъ, защото отъ друга страна е само моралната стойностъ на новата свѣтовна съвестъ, която ще е единствено мѣродавна въ преустройството на международнитъ отношения.

Мирътъ днесъ не е устроенъ на фактическитъ мотиви, които го предполагатъ, той е изключилъ при създаването си юридическата си база — свободното волеизявление на контрагентитъ. А потенциално единъ въоръженъ миръ крие въ себе си перспективи за една нова война.

Целитъ и задачитъ, съ които днесъ идватъ въ новата година европейскитъ народи биха били по-лесно реализуеми, ако се тръгне по нови пжтища, ако се служи съ нови методи. Когато се създаватъ основитъ на мирния развой и прогрѣса, необходимостъ е да се захвърлятъ нахърненитъ национални честолюбия и груби политически смѣтки. И днесъ когато народнитъ маси инстинктивно схващатъ, закоравѣлата въ предразсъдъци европейска дипломация не може да проумѣе. За нея мѣродавенъ факторъ, който регулира междудържавнитъ европейски отношения, е произлязлото фактически отъ положението на Германия и нейнитъ съюзници положение.

Ние младитъ добруджанци, напомниме на ръководителитъ на международното обществено мнение, че системата на политическитъ съюзи не е ефикасната гаранция за мирътъ.

Не е нужно основно да познаваме международнитъ проблеми за да разбереме, че системата на политическитъ съюзи не е инструментъ на мира. Не може да се отрече, че европейскитъ политики упражняватъ виртуозно дипломатическо изкуство да представятъ на свѣтовното обществено мнение като миролюбиви такива свои мѣроприятия, които по естество нѣматъ нищо общо съ понятието „за мира“.

Съ горнитъ нѣколко думи имамъ идеята да илюстрирамъ, че докато се възйеме стихийенъ гласъ за ревизиране на съвременната обстановка коренно въ полза на мира, се създаватъ политически съюзи, презъ които, като червена нишка минава неотразимото желание и воля да се санкциониратъ още веднъжъ, дори чрезъ война, фактическото положение на нещата (Титулеску).

Нека разгърнеме творческитъ сили. Нека обединиме думитъ и волитъ си, защото нашиятъ съюзъ нѣма да служи на езическата психика на хищницитъ, като ръфатъ месата на българския прометей, а ще бже обречена на най-благородната отъ всички борби — тая за която е погълнала въ стихитъ на своя огънъ титанитъ на нашето освобождение.

Л. Бунтовниковъ

На нашиятъ младежи

Нашето чело се набразди — нека вашето бже като изгръваще слънце. Нашиятъ устремъ се бляска о каменни стени, нека вашиятъ бже освобождение.

Нашиятъ гнѣвъ се огъва самъ надъ себе си като огненъ обръчъ, нека вашиятъ изригне като вулканъ.

Нашето време е тжжно и грозно, нека вашето бже: СВОБОДАТА.

1. I. 1934

Дора Габе

Добруджа и убийството на И. Дука

Добруджанската емиграция строго порицавайки системата на политически убийства, посреща съ прискърбие вестта за убийството на ромънския президентъ. Въ единъ моментъ, когато не само добруджанци, но и свѣтовното обществено мнение е проникнато съ песимизмъ по отношение на румънската тактика за третиране на малцинствата, които се включватъ въ държавнитъ й граници, убийството на лидера на либералната партия иде да покаже, че въ нашата северна съседка не се желае да се скжса съ една политика, която е отречена отъ принципитъ на правото и човѣкостта. Съ поемането на властта отъ И. Дука и съ бѣгло нахвърлянитъ отъ него принципи и система на предстояща работа, компактното българско население въ Добруджа и бесарабия пригърна съ ожидание и успокоение основитъ на неговата държавническа платформа. Но ранната кончина на надарения политикъ се впи като огнен болка въ мисли и чувства на поробенитъ. Защото тѣ за лишенъ пжтъ, трѣбваше да разбератъ, че това, което се говори отъ ромънската отговорна власт не се изпълня въ трайни конкретни постижения, благодарение цѣлитъ на една основно замислена асимилаторска политика, а отъ друга страна грозната психоза, която е обхванала единъ народъ, който слѣпата случайностъ направи победителъ.

И сега дори, когато г. Татареску новиятъ румънски министъръ-председател, когато политическия животъ изтласква на ръководно мѣсто, като волева, силна и творческа личностъ, говори предъ радиоразпрѣсвателната станция въ Букурещъ, думи, проникнати съ една здрава държавническа мисль — ние добруджанци, тукъ и отвъдъ черната граница, си оставаме съ непосилна скръбъ въ и безъ това жестоко изстрадалитъ си души.

Защо? Защото сегашното, отнесеното въ безкрая на годинитъ положение въ Румъния, предвещава едно бждаше на добруджанци, колкото тежко, толкова и неизвестно.

Мотивитъ за това сж за насъ понятни и не случайни: особеното положение въ Добруджа, напоследъкъ отекнено отъ една въ колосални размѣри провеждана цинцарска колонизация, отъ друга, и въ не много вътушото положение на Румъния, която съ мудния си административенъ апаратъ не успѣва да сложи хармония дори и въ старото си и историческо гнѣздо — Олтения, Мунтения и Молдова.

Ние бихме се радвали, ако въ Румъния стане една налагаща се революция въ понятието за поети задължения и за по човѣчно отнасяне къмъ включващитъ се въ предѣлитъ й малцинства. Защото, ако не стане това, тя ще има въ последствие двойката задача отъ една страна да се справя съ едно свѣтовно обществено мнение, което не ще бже проявявано въ положителенъ смисълъ, а отъ друга да бди и успокоява духоветъ въ собственитъ си предѣли.

Л. Б.

Сближението на Балканитъ и поробенитъ българи

Състоялът се срещи въ Букурещъ и Българъ и проектираната съвмѣстна среща на царстващиѣ особи и отговорнитъ представители на България и Югославия даде поводъ, особено напоследъкъ да се заговори за необходимостта отъ сближение между балканскитъ държави или, както сполучливо се изрази българския цар — за консолидиране отношенията между България и Югославия, между България и Ромъния.

По този случай официални представители на съответнитъ върховни комитети на емигрантскитъ организации се изказаха както върху сближението между балканскитъ държави, така и за отпочнатитъ преговори между България и съседитъ ѝ. Изтъкнато бѣ, че единствено българската държава е компетентна и суверенна да чертае външната политика на България. Добре ще бжде да се подчертае още, че крайно наложително е да се направи съществена разлика между онова, което се казва народностенъ идеалъ и държавна политика. Докато подъ името народностенъ идеалъ се включватъ максималнитъ национални тежнениа на българското племе, подъ термина държавна политика трѣбва да се разбира онова, което е възможно осъществимо при наличността на днешнитъ политически условия. Не трѣбва да се забравя, че желанията сж едно, възможноститъ — друго.

Освенъ това, справедливо и много основателно наблѣгнаха нѣкои отъ емигрантскитъ представители, че въ единъ моментъ, когато българския народъ, въ лицето на неговия царъ и правителство, сж отпочнали преговори, целящи консолидиране отношенията на България съ нейнитъ съседи, нито е удобно, нито е политично въпроситъ отъ обсега на българската външна политика, да бждатъ разглеждани по начинъ, отъ който нѣкои биха извадили заключение, че известни срѣди въ България желаятъ да миниратъ политиката задъ която стои цѣлокупния български народъ.

Трѣбва да се подчертае дебело, че българскиятъ народъ е суверененъ да чешава въпроситъ си, по начинъ какъвто желае, че надъ онѣзи проблеми, които раздѣлятъ България отъ съседитъ ѝ, стои желанието на народитъ, да живѣятъ въ миръ и сигурностъ, което отъ гледище на днешното политическо положение е въ много отношения оправдано. Никой не може да спъва този воля за миръ и за добри междусѣдски отношения, особено като се знае тежкото стопанско и политическо положение, въ което се намиратъ нѣкои държави, въ това число и България.

Интелигенцията въ страната, политическитъ партии и особено емигрантскитъ организации, които сж представители на българитъ отъ поробенитъ български покрайнини, иматъ дългъ да заявятъ на всеуслишание, че не бива да се поематъ ангажменти, както предъ сеседитъ на България, така и предъ други фактори въ Европа, отъ естество да обвържатъ българския народъ и го лишатъ отъ правото му да иска ревизия на мирнитъ договори, — справедливото и цѣлостно разрешение на българския националенъ проблемъ и на всѣки други въпроси, свързани съ него. Такъвъ единъ ангажментъ би билъ недостойна абдикация отъ народността дългъ на България къмъ поробенитъ българи и една измѣна предъ голѣмитъ интереси на нацията и държавата.

Сближението на България съ нейнитъ съседи може и трѣбва да бжде обектъ на българската държавна политика. Отъ консолидиране отношенията между България и държавитъ, съ които тя е въ ступански връзки, българскиятъ народъ може да има само полза. Нормализирането на режима и издѣйстване на известни облаги за поробенитъ българи ще ползва не само тѣхъ, но и свободния български народъ. Сближението обаче не е, не може и не трѣбва да бжде целъ на българската държавна политика.

Тѣй като емигрантскитъ организации въ България не сж задължени да покриватъ своитъ въжделения съ моментнитъ искания на българската държава, нищо чудно нѣма, че понѣ

кога въ тѣхнитъ декларации и речи проличава съществена разлика, по отношение конкретно сложениѣ проблеми за разглеждане: докато правителствата сж въ правото си и особено българската държава да догонватъ осъществими задачи, българското обществено мнение и най-вече емигрантскитъ организации, ръководими отъ общобългарски интереси, иматъ дългъ да държатъ будно общественото внимание къмъ тѣхъ. Въ своята борба тѣ надхвърлятъ идеята за сближението, на която поначало не могатъ да бждатъ принципални противници, защото надъ нея стои голѣмата общобългарска целъ — свободата на поробенитъ български покрайнини, приобщаването имъ къмъ майката-отечество, свободата и независимостта на Македония, като единствено възможна и осъществимъ за сега целъ.

По този случай добре е да напомнимъ, че емигрантскитъ организации въ своята борба иматъ предъ видъ изключително не моментни държавни, а общобългарски интереси, че за тѣхъ свободата на българскитъ покрайнини е народностенъ дългъ и една върховна нужда, чрезъ която българския народъ ще получи условия за материално благоденствие и стопански напредѣкъ. По тази именно причина тѣхнитъ искания макаръ и максималистични трѣбва да намѣрятъ удобрието на всѣки партии, класи и съсловия, тѣй каго тѣхното осъществяване ще ползва цѣлокупния български народъ.

Това разбиране отъ друга страна налага на българскитъ прокуденици подпомагане всестранно на българската държава за нейното политическо стабилизиране и укрепване, защото не може да съществува националенъ български въпросъ, ако не е обезпечена независимостта на българската държава. Ето защо емигрантскитъ организации винаги сж били и ще бждатъ на държавния фронтъ. Тѣ и занаяпредъ ще се считатъ съ желанията на българската обществено, безъ да мислятъ, че нѣкой може да ги задължи да водятъ паралелна борба съ тази, която отстояватъ българскитъ правителства.

Отъ всичко изложено до тукъ е ясно, че между въжделенията на емигрантскитъ организации и на поробенитъ българи — отъ една страна, отъ друга — желанията на българскитъ правителства и домогванията на българската държава, макаръ че съществуватъ привидна разлика въ същностъ българската държава изпълнява своя дългъ съ огледъ на условията и обстоятелствата, поробенитъ българи на свой редъ следватъ указанията на българската национална съвестъ, която като държи смѣтка за общобългарскитъ интереси, много естествено не може и не трѣбва да се солидаризира съ политиката на момента.

Печо Господиновъ

Чилингирово утро

На 17. XII. 1933 година Б. Н. С. С. чувствува видния български писателъ и общественникъ Стилиянъ Чилингировъ почтенъ членъ и на съюза „Добруджа“. Изпълнени бѣха откъслечи отъ произведенията му. Произнесоха приветствени речи представители на Б. Н. С. С. на шуменската студентска организация и отъ Добруджанския Младежки Съюзъ, председателъ на сжщия Веселинъ Василевъ. Той изтъкна голѣмитъ заслуги, които има г. Чилингировъ къмъ дѣлото на Добруджа.

Утрото бѣ посетено масово. Господинъ Чилингировъ отговори на приветствията съ трогателна речъ.

Отъ Б. Н. С. С. бѣ даденъ обѣдъ на Господинъ Чилингировъ въ студентския домъ, на който обѣдъ бѣ поканенъ и председателя на добруджанския младежки съюзъ.

Младежи добруджанци,

използвайте празниците въ разпространяване на вашия съюзеи органъ в-къ „Стефанъ Караджа“.

МАЛКИТЪ ПАСИФИСТИ

Въ списанието „Льо Балканъ“ кн. X—XI отъ т. г. Катерина Чедкезъ, пише подъ заглавието „Малкитъ пасифисти“ за „великолепната“ идея на Букурещкия кметъ г. Добреску да покани 20 българчета на лѣтуване въ Ромъния едновременно съ изпращането въ Варна на 20 ромънчета.

Въ статията се посочва и завършенка на единъ докладъ представенъ г-ну Добреску отъ учителя ромънецъ при дружаващъ ромънскитъ деца: „Тѣзи два съседни народа съ еднаква религия, еднакви нрави и еднакво историческо минало ще живѣятъ въ приятелски връзки, щомъ времето изличи споменитъ отъ събитията презъ 1913—1916 г. А това ще стане по-скоро чрезъ мѣрки, като настоящо общуване на деца отъ двѣтѣ страни“.

Вмѣсто да видимъ, че отъ ромънска страна всичко се върши за премахване на пречкитъ, които раздѣлятъ народитъ ни — неправдитъ извършени предъ и следъ 1913 г. — ние наблюдаваме опити способствуващи запазването на днешното статукво, подъ каквато и да е форма, дори и най-човѣчната, каквато е идеята на г. Добреску. Обаче ние навреме ще трѣбва да имъ заявимъ, че тѣ горчиво ще се разочароватъ отъ резултата на пресмѣтаната си, защото нито времето, нито общуването на децата отъ двата народа ще изличатъ както споменитъ отъ събитията презъ 1913—1916, така и тѣзи следъ 1919 г. и че тѣ свѣтотатствуватъ дори и съ най-великата идея на земята — идеята за мирътъ, а още по безчинствуватъ като посѣгатъ върху крехкитъ души на нашитъ по-малки събратя. И докато у насъ всѣки шести съотечественикъ е прокуденикъ-бѣжанецъ, ние се надѣваме, че неговитъ деца едва ли ще бждатъ лошъ проводникъ на страданията и

преданията на ромънскитъ зоръ надъ башинитъ имъ огнища.

Въ позива отъ името на тѣзи ни пасифисти, четемъ: „Сега разбъ ме, че чужденецъ не значи — неприятелъ“.

Българскитъ деца и младежи, иито живѣятъ съ споменитъ отъ правдитъ, извършени въ Берлинъ, курещъ и Ньойн, напротивъ заговатъ, че всѣки чужденецъ нагъзъ родната имъ земя е неприятелъ врагъ на българщината и ако е ну на аргументация, то тѣ отправятъ къмъ историята на миналото за дъ види страданията на българщината, което иде и е създадено почти чужденцитъ.

Вмѣсто да се кохунства съ кр китъ души на нашитъ малки събратя заради което въ б ж д е щ е с се срещне нашата организирана протива и вмѣсто да активизираме шата дейностъ, принуждаваме се ви заявимъ братя ромъни: вразум се, въоръжете се съ разбиранята вашитъ съотечественици отъ 1878 по отношение на Добруджа) и ел влезте навсѣкжде по българската мя, увѣряваме ви, че нѣма да срѣщате нито единъ вашъ неприятелъ.

А ето сега чуите и гласа на малкитъ българчета; „Братя ромъни, махнете заселенитъ насила куцове отъ огнищата и хамбаритъ но башитъ ни, за да се радваме и ние по башина родна стрѣха на Божиата годатъ; дайте на братчетата и сестчетата ни да учатъ въ училища и се молятъ въ черкви гдето ще разратъ преподаването и молитствуватъ на тѣхния майчинъ езикъ; вмѣсто да постѣпвате по такъвъ начинъ насъ невѣрснитъ“.

Г. Аджаровъ

НА РАБОТА!

Свободата не ще Екзархъ
Иска Караджата!

Най-сетне прокудената добруджанска младежъ въ България може да се поздравя съ постигането на една отъ своитъ мечти.

Заедно съ XVII редовенъ конгресъ на съюза „Добруджа“, състоялъ се на 8—10 ноемврий 1933 г. въ гр. Разградъ, се състоя и учредителния конгресъ на съюза на добруджанскитъ младежки организации „Стефанъ Караджа“ въ България.

Идеята за създаване на тоя съюзъ не бѣ нова. Тя датираше много отдавна и бѣ наложена отъ нуждитъ и младежъта да даде своята данъ за добруджанското освободително движение.

Тази идея бѣ дѣло на група ентузиазирани младежи-добруджанци отъ Варна, София и Русе, които първи почувствуваха, че дългътъ къмъ Добруджа ги зове да се сплотятъ около нейното знаме и съ жаръ и себеприцание заработятъ за свободата ѝ.

Тѣзи младежи знаеха, че ще бждатъ последвани отъ своитъ събратя, прѣснати изъ разнитъ кжгове на майката България и заедно съ тѣхъ да застанатъ като авангардъ на добруджанското освободително движение.

И действително, тѣ не се излъгаха. Въ скоро време изъ разнитъ краища на страната започнаха да никнатъ все нови и нови младежки организации, които си поставяха за целъ да работятъ за освобождението на брата-робъ, до като най-после учредителния конгресъ ги обедини въ единъ мощенъ съюзъ — Съюза на добруджанскитъ младежки организации „Стефанъ Караджа“ въ България.

И днесъ, когато добруджанската младежъ е организирана, ней не остава нищо друго, освенъ да стегне здраво своитъ редове и се заклѣне въ свѣтлата паметъ на Караджата, че

заедно съ своитъ бащи и по възрастни братя ще застане здраво на фронта за отстояване на добруджанската кауза.

Борбата, която предстои е трудна, това се знае, но нека тя (младежъ) черпи импулсъ затава отъ своя тронъ Караджата, който едва 25-годишенъ младежъ бѣ станалъ страшилище на турскитъ заптиети.

На работа драги сънародници, щото настаналъ е вече крайния моментъ — чашата на търпението препълнена!

Днесъ, когато надъ милата ни дина се е разперила черната циниска ржа, която съ своята смъртоносна коса отнема живота на стотици невинни жертви, наши сестри и братя, намъ се налага повече отъ другъ пътъ да бждемъ сплотени и издадемъ високо своятъ гласъ на протестъ, за да престанатъ веднажъ винаги тия срѣдновѣковни инквизиции въ тоя плодороденъ българскъ край.

На работа! Нека за свободата нашата мила Родина — Добруджа дадемъ и последнитъ си сили. Тя ни се отплати!

Ст. Вл. Блъсковъ

Председателъ на Ново-Пазарската мл. организация „Стефанъ Караджа“

Уреденъ е благотворителенъ комитетъ за подпомагане бѣжанцитъ отъ Карабоазката низина.

Въ състава на комитета влизатъ членове отъ македонския, добруджанския и западно-покраинския женски съюзи. Като ръководителки на комитета сж избрани: г-ца Ст. Христова — македонка, г-жи Панчева и Златарева — добруджанки и г-жа Йонкова — западно-покраинка. За секретарка — Кузманова. Аналититъ членове на комитета образуваха 5 групи.

Желающитъ да подпомогнатъ страдалитъ въ Карабоазката низина умоляватъ се да изпратятъ волни си пожертвувания въ Македонския женски съюзъ, ул. Александъръ № 16, при надписъ — „За Карабоазката низина“.

Носталгия

Пустеят хлѣбороднитѣ полета
на Добруджа потънала въвъ скръбъ. —
Чедата свои прѣснала в'несрета
далечъ въ чужбина, далечъ отъ роденъ кжтъ!...

И тамъ, кждето нѣкога ехтеше
жетварска буйна пѣсенъ на труда —
днесъ тамъ ленивци цинцари бѣснеятъ
И властно шетствува химна на скръбъта...

Чедата, ний, израсли въвъ неволя
закърмени съ духътъ на свободата —
на дѣло да изпълнимъ и съсъ воля
завѣтътъ сваятъ на Караджата.

Пустеят хлѣбороднитѣ полета
на Добруджа потънала въвъ скръбъ. —
Чедата нейна прѣснати в'несрета
Далечъ в'чужбина, далечъ отъ роденъ кжтъ!...

гр. Нови-Пазаръ.

Дим. Харизановъ

Вмѣсто злободневка

Единъ споменъ

Трѣбва да има отъ тогава десетъ години. Азъ бѣхъ по обиколка на дружествата край границата. Въ града Х. стигахъ по тъмно и се отбихъ въ гостилницата, преди да отида да си легна. Следъ малко предъ мене се изправиха двама младежи и ми казаха:

— Вие сте г. Z, нали? Изпратени сме да ви помолимъ да дойдете съ насъ.

Безъ да ги попитамъ кои сж и кжде ме водятъ, азъ трѣгнахъ съ тѣхъ. Предъ гостилницата чакаше файтонъ. Погледнахъ ме да се кача на него. Единиятъ младежъ седна до мене, другиятъ — до файтонджията.

Бѣше студено. Остъръ вѣтъръ духа. Излѣзохме извънъ града. Бѣше много тъмно. Никой отъ насъ не продума нищо дума. Макаръ да виждахъ, че се оталечаваме твърде много по единъ селски път, при все, че младежитѣ ми бѣха нерознати, азъ не зададохъ нито единъ въпросъ.

Файтонътъ спрѣ. Двамата младежи ме помолиха да ги последвамъ и ние дълго преминахме изъ една тѣсна пътека. По едно време се чуха свирки и нѣкакви команди. На една височина азъ видѣхъ да се събиратъ множество силуети, къмъ които ние бърже се приближихме.

Чу се изеднажъ:

— Мирно, на дѣсно равнистѣ! Юнаци, почестѣ!

Азъ седѣхъ скованъ на мѣстото си, два когато къмъ мене трѣгна съ твърди

крачки една фигура и ми докладва, азъ разбрахъ, че младежката група има нощно учение.

Придруженъ отъ началствующитѣ лица, азъ се приближихъ до дългата редица отъ добруджански юнаци, очитѣ на които грѣха въ тъмнината като очи на вълци, поздравихъ ги съ подобающа речъ и, следъ малко, едно страшно „ура“ отекна изъ баиритѣ.

Тази вечеръ добруджанскитѣ младежи положиха клетва, че ще умратъ за свободата на Добруджа и за величието на България.

Азъ стиснахъ сърдечно ръцетѣ на председателя и когато си трѣгнахъ назадъ, видѣхъ отново силуетитѣ да правятъ прибѣжки и да пълзятъ изъ гънкитѣ на потъналата въ мракъ земя. Когато се върнахъ на пътя, азъ чухъ звучитѣ на „Добруджански край“

И тѣ останаха върни на дадената клетва. Нѣколцина отъ тѣхъ не сж вече между живитѣ. Тѣ сложиха бурнитѣ си глави изъ добруджанскитѣ полета. Други отъ тѣхъ сж на стража до синура, готови за крайната жертва. Нѣкои сж между своитѣ поробени братя и ние всички трѣбва да имъ завидимъ, защото ще прекаратъ Нова година и Коледа средъ юния, при които толкозъ много ни се иска да бждемъ.

И ще бждемъ, нали, мои скъпи младежки братя?

Nihil

Една книга за Ромъния

Българитѣ въ Добруджа

Презъ 1932 г. въ Англия е излѣзла една книга за Ромъния отъ г. Джорджъ Клентонъ Логио (Ромъния, нейната история, политически и икономически животъ, изд. Шератъ & Хюгсъ, Манчестеръ, 208 стр.) Въ историческия очеркъ авторътъ отбелязва силното българско културно влияние върху ромънския народъ и държава презъ срѣднитѣ вѣкове, а говорейки за участието на Ромъния въ европейската война, той отдава нейното бързо поражение на българското нападение въ Добруджа, „което показва още единъ път, че приятелството на единъ съседенъ народъ е по ценна сигурност, отколкото притежаването на стратегическа граница“. Авторътъ проследява икономическото развитие на Ромъния отъ войната насамъ, като излага днешното състояние на нейнитѣ финансии, търговия, земедѣлие, индустрия, банково дѣло и пр. Той излага сжщо тѣхъ развитието на политическия животъ на Ромъния презъ последнитѣ години, като се спира отдѣлно върху положението на народнитѣ малцинства въ Ромъния и като говори за положението на българитѣ въ Добруджа, както следва (стр. 70—73): Ако за положението на малцинствата въ Трансилвания може да се каже, че е относително задоволително, като се взематъ подъ внимание общитѣ недостатъци на ромънската административна система, за жалостъ, това не може да се каже за Добруджа, кждето турското и българското малцинство, живущи въ еднородни маси, иматъ твърде основателни оплаквания. Една отъ главнитѣ причини за недоволство е злоупотребитѣ планъ на ромънското правителство да колонизира Добруджа съ куцовласи отъ Македония. Безъ да направи каквито и да било приготовления за да снабди тѣзи хора съ жилища, храна и дрехи, то се зае да ги настанява въ малкитѣ хижи на българскитѣ и турскитѣ земедѣлци, които бѣха едва достатъчни за тѣхнитѣ собственици. Тѣй като бѣха бедни, новодошитѣ нѣмаха другъ изборъ, освенъ да живѣятъ съ грабежъ, нѣщо, което доведе до кървави сблъсквания, последвани отъ масови арести на мѣстното население. Последното бѣ още повече ожесточено отъ държавния секвестъръ на една трета отъ тѣхнитѣ земи, безъ да се даде каквото и да било обезщетение, дори въ случаитѣ, когато тѣзи земи бѣха засѣяни. Такова бѣше напрегнатото състояние, което бѣ създадено, че при идването на власт на правителството на Маниу, г. г. Вайда Воеводъ и Михалаке смѣт-

наха за повелително необходимо да се намѣсятъ за да се турне край на произволитѣ и предизвикателствата, на които оуа подхвърлени турцитѣ и българитѣ. Намѣсата на водителитѣ на национално-селската партия причини крайно озлобление въ шовинистическиятъ кржгове, които раздухаха една буйна агитация срещу онова, което тѣ представява като предателство спрямо ромънитѣ. Това стигна до върха си съ убийството на единъ държавенъ подсекретаръ отъ единъ неуравновесенъ студентъ. Правителството на Маниу назначи една комисия да разследва на самото мѣсто оплакванията на населението въ Добруджа и да направи докладъ, извадки отъ който сж обнародвани въ „Адевърулъ“ отъ 4 мартъ, 1929 г. Въ тѣхъ ние четемъ, че „предприятието по колонизирването на Добруджа е оставено безъ контролъ и е станало средство за експлоатация и за охранване на лични интереси“, че системата на разквартируване колониститѣ въ кжшитѣ на българскитѣ и турскитѣ жители „е довѣла до едно непоносимо състояние на работитѣ, причиняващо безкрайни конфликти“. Колкото до положението на колониститѣ, докладътъ показва, че бездействието на ромънскитѣ власти надминава всѣка представа; „отъ 10 хиляди глави на семейства само 15 сж получили парична помощъ отъ правителството, земитѣ, които е трѣбвало да се отрѣдятъ за колониститѣ сж останали притежание на държавнитѣ чиновници. Колониститѣ нѣматъ кжщи, нито материалъ, съ който да ги изградятъ“. Като посленица отъ този докладъ правителството на Маниу създаде специално комисарство за строежъ на кжщи за колониститѣ 1257 отъ които бѣха построени въ 1929 г.; 938 презъ 1930 г. 1200 презъ 1931, по срѣдна цена 44 хиляди лей кжщата. Положението, за жалостъ не се е подобрило и убийствата на турци и българи отъ куцовласитѣ сж чести. Още повече за сж жаление е, че тѣ се оставатъ почти ненаказани, както е случая съ убийството на единъ отъ водителитѣ на българското малцинство покойниятъ Стефановъ, който бѣ сжщо и членъ на ромънския сенатъ. Главната причина за възбуждението, което още съществува е този злоупотребенъ планъ за настаняване неимотнитѣ куцовласи въ стопанствата на мѣстнитѣ жители, доказателства за което сж дадени отъ г. Джорочано въ една брошура, обнародвана отъ него. Г-нъ Джороч-

А. К. П.

Далече отъ дома

(Новогодишенъ разказъ)

Празницитѣ идѣха. И улицитѣ въ село, и свѣтлитѣ магазини, и бързатѣ хора, и деца та съ шейнитѣ, и много-зеленитѣ отрѣзани борове, наидени по площада, всички чакаха празницитѣ. Всѣка вечеръ кипѣжътъ на улицитѣ се увеличаваше, по тротуаритѣ пжтующитѣ търговци строяха барачкитѣ си съ евтини подараци и ядисани бонбони. Голѣми и малки спираха предъ витринитѣ, гледаха, бираха, приказваха високо, размишляваха се.

Отъ нѣколко дни, когато пускаха новинцитѣ отъ работа, по едни и други улици, предъ едни и сжщи магазини се спираше едно двайсетъ годишно момиче, сгушено, съвсемъ незличено въ тъмното си широко плато. Дали тя избираше нѣщо, или бѣше тукъ да напълни очитѣ си съ вѣтлина и съ изкуствена чужда растлѣ, преди да се затвори въ малката си, тиха стаичка?

Най-после, въ навечерието на два-година, тя прекрачи вратата на единъ мазанитъ, поиска нѣщо отъ одавача, който едва я погледна, и на бързо едно пакетче и й го даде.

— Благодаря, сбогомъ! — каза тя, никой не й обърна внимание и кой не й отговори.

Тя прекоси отново свѣтналитѣ улици, поспре се още тукъ-тамъ, надгледна въ барачкитѣ на уличнитѣ про-

давачи и се прибра въ стаичката си.

Момичето опита да се постопли на изгасващата печка, после извади единъ листъ бѣла хартия и тъкмо се приготви да пише, на вратата ѝ се почука и веднага следъ това влѣзе вътре една прегърбена стара жена.

— Тази вечеръ ти сама ли ще чакашъ Новата година? — каза старата и една мила усмивка, жално се разлѣ по сбрѣчаното ѝ лице.

— Както виждашъ, казайке. Съ кого искашъ да бжда? Нашитѣ сж далеко, хе въ Добруджа, нали знаешъ; а свои тука кжде?

— Ехъ ти все за това ли мислишъ! Ела при мене тази вечеръ, заедно да посрещаме новата година.

И дветѣ излѣзоха отъ стаята. Бабабата проведе момичето презъ тъмния опушенъ коридоръ и ѝ отвори вратата на обѣдната. Мобилитѣ, като че ли по заповѣдъ изпуснаха за „добре дошли“ лъхътъ си на старо и задушено. Тѣ бѣха съ години наредъ посрещали Нова година и колко по-шумно и колко по-бѣскаво, а сега изхабени и увѣчани пазаха само едновременноната си любезностъ: креслата протѣгаха ржце и канѣха невидими гости да седнатъ, канапето се издуваше съ последни сили, изкуственитѣ прашни цвѣта надничиха изъ старомоднитѣ си вази, портретитѣ гледаха благосклонно изъ старитѣ си рамки Само масата, сложена чистичко, внасяше прѣснота въ извѣх-

тѣлата стая.

Момичето и бабичката седнаха до нея и почнаха да вечерятъ тихо.

— Днесъ е много студено, каза бабата.

— Много е студен! Отговори момичето.

— И все пакъ по улицитѣ имаше много хора и ще има навѣрно!

— Сигурно има още.

После бабата подкачи пакъ разговора и пакъ той свърши у момичето. Какво имаха да си говорятъ тѣ. Бабата потъна въ споменитѣ си за измрѣли мили хора, а момичето въ споменитѣ си за далечнитѣ си мили същества.

Кукувицата на часовника изкука нѣкакъвъ си часъ. Новогодишната вечеръ бѣше на привършване.

— Вземи си орѣхи и смокини! каза бабата. Азъ не мога вече да ги ямъ. Ехъ, преди войната, азъ бѣхъ млада, какви вечери, какви обѣди сме изкарвали тукъ! Синоветѣ ми донасяха какво ли не и колко хора се събираха тука. Но тази война!..

И бабата за стогни пътъ взе да разправя историята си на момичето.

Момичето слушаше, ядѣше орѣхи и смокини и мислѣше и бѣше далечъ въ поробения край, кждето майка, братя и сестри въ този сжщия часъ може би, търсѣха парата въ прѣхкавата добруджанска баница и наричаха парчета:

— Това за татѣ! Боже ще, го пуснатъ ли най-сетне отъ затвора тѣзи ромънци?

— Това за кака! Нѣма ли да се върне веднажъ и тя тука? До кога ще

стои при чужденцитѣ?

Кому ли се е паднала парата? — мислѣше си момичето. Дали още дълго ще ходя на работа отъ сутринъ до вечеръ? Ехъ, беднитѣ, а кой ще ги гледа? Нали азъ трѣбва да печеля за тѣхъ!

Бабата довършваше тжжнитѣ си спомени.

— Такъвъ е животътъ! — каза тя. Радвай се на младинитѣ си, дете! Хайде за много години!

Бабата налѣ вино въ чашкитѣ и чукна своята въ тази на момичето.

Следъ малко то си отиде, много преди да удари дванадесетиятъ часъ, седна предъ малката си масичка и почна да пише писмо:

„Мила мамо,

Честита ти новата година, на тебе и на децата! Вие какъ сте? Днесъ получихъ заплатата си и ви я изпращамъ почти цѣлата. А сега тукъ въ плика ти изпращамъ една малка бродирана кърпичка—българска бродерия!“

Момичето разви малкото пакетче, извади една тънка кърпичка, разглежда я дълго после почна пакъ да пише, но преди да свърши клюмна и задрема надъ масата си

На вѣнъ по това време се чуха топовнитѣ гърмежи, а отъ улицата се качваше глъчката на весели минувачи.

Добруджанци, станете членове на Добруджанската кооперативна банка.

чано е бивш членъ на ромънския сенатъ презъ властуването на г. Маниу. Може да се прибави, че българитъ се оплакватъ, че нѣматъ нито едно училище въ своитѣ села, и че, когато подаватъ прошения за отваряне на училища, подписанитѣ заявления се преследватъ. Български свещеници вече не се позвава да се назначаватъ, а ония, които още оставятъ постепенно се замѣстватъ съ ромъни, които служатъ, естествено, на своя езикъ, който не се разбира отъ тѣхното племство. Една по-дребна неправа, която се осъжда само отъ интеллигенцията, е забраната на български вестници и списания. Очевидно е, че всичкитѣ тѣзи оплаквания лесно може да се отстранятъ съ малко добра воля отъ страна на ромънското правителство и за западно европейца е чудно, че последното не прави никакво усилие за да гарантира щастието на стотици хиляди човѣшки същества, чиято съдбина е повѣрена въ неговитѣ ръце. Защото не само е елементаренъ дългъ на едно правителство да се грижи за своитѣ поданици, но въ дадения случай дори политически основания диктуватъ следването на една по-човѣшка и цивилизована политика. Тѣй като масата на населението е българска, и тѣй като въ продължение на 40 години то се е радвало на независимо съществуване, то е крайно непривикнало на такова лошо управление, каквото сега изпитва. Затова естествено е, че то моли застѣпничество на българското правителство, под чиято власт то бѣ до неотдавна. Това е единъ курсъ, който създава търкане между дветѣ правителства, държи отворена старата рана и ожесточава и напѣрга отношенията между България и Ромъния. Първата страна би приела всѣка жертва за да си осигори приятелството на Ромъния и трѣбва крайно да се съжалява, че Ромъния, поради тази органическа неподвижност, отъ която тя страда, пренебрегва изпълнението на единъ простъ дългъ, което едновременно би осигурило миротворението на една област и приятелството на една съседна държава. Дори съръ Янъ Хамилтонъ (главнокомандующъ на английската експедиция при Дарданелитѣ презъ войната) въ една отъ своитѣ книги даде следния съветъ на Ромъния: „Ако тя цени своя животъ, нека се спогоди съ България, докато тя е въ положеніе на отбрана“. Но до сега този позивъ на воененъ не е чутъ.

За Добруджа — готови сме!

Още въ първитѣ дни на заробването, добруджанци бѣха подложени на безчовѣченъ и незапомненъ въ историята до тогава тормозъ. Убиваха се бацитѣ, безчестяха се майкитѣ и дѣщеритѣ. Не можейки да понасятъ повече тормозитѣ, нѣкои напуснаха роднитѣ си пепелища, за да спасятъ поне животътъ си въ майката отечество, а други го понасяха безропотно, вѣрвайки, че това е само плодъ на една военна психоза, съ изчезването на която ще настѣпятъ по благодати дни.

Но уви!... Цѣли двадесетъ години тѣ страдатъ и чакатъ своето освобождение, чакатъ, защото знаятъ че тѣхнитѣ братя, намѣрили подслонъ въ майката отечество, не ще ги забравятъ, ще работятъ и ще се борятъ до извоюване свободата на Добруджа.

Безспорно, свидетели на една безчовѣчна жестокостъ, близки до страданията на своитѣ братя, тѣ се наредиха подъ свѣтлото знаме на Добруджа.

Цѣли двадесетъ години, съ неумолимъ и безрабѣстенъ трудъ, тѣ подготвяха старо и младо за величественъ походъ въ извоюване свободата на скѣпата ни родина — златна Добруджа.

Създаващиятъ се днесъ авангардъ въ добруджанското движение — младежки съюзъ — говори достатъчно ясно, че Добруджа е жива въ сърдцата и на стари и на млади.

И че, ако старитѣ, съ побѣлѣлитѣ си коси и треперящи ръце, не ще могатъ да трѣгнатъ къмъ величественъ походъ за извоюване свободата на Добруджа, ние младитѣ — готови сме!

Ние знаемъ, свободата иска жертви и че утрешния день занасъ е свобода или смъртъ.

А славнитѣ победи при Добричъ, Геленджикъ, Силистра, Тутраканъ, ни даватъ залогътъ, че той означава свобода.

Редникъ

Малцинственитѣ училища въ Ромъния

Добричкия в. „Обединение“ (16.VI.) пише статия на ромънски езикъ върху образованието на малцинствата въ Ромъния. Като дава сведения за броя на малцинственитѣ училища, вестника изтъква неблагоприятното положение на българското малцинство. Частнитѣ основни училища, които се издържатъ отъ културни и религиозни сдружения и отъ частни лица, се разпредѣлятъ както следва: Унгарското малцинство разполага съ 837 основни училища и 35 забавачници; германцитѣ притежаватъ 332 основни училища и 51 забавачници; сърбитѣ — 43 основни училища; поляцитѣ — 10 основни училища и 3 забавачници; евреитѣ — 43 училища 24 забавачници; гърцитѣ — 9 училища; чехитѣ — 3 училища; арменцитѣ — 3 училища и 3 забавачници; турцитѣ 5 училища; българитѣ — 7 училища и 2 забавачници. Въ срѣдното частно образование германцитѣ притежаватъ 39 училища, унгарцитѣ — 52, евреитѣ — 15 и българитѣ 7. Държавнитѣ малцинствени училища се разпредѣлятъ както следва: Държавата издържа 231 унгарски основни училища и 218 отдѣления на унгарски основни училища; 85 германски основни училища и 73 отдѣления; едно словашко училище и едно отдѣление; 2 чешки училища и 2 отдѣления; 3 полски училища; 141 отдѣления, въ които се преподава на турски езикъ и само 2 отдѣления, въ които се преподава на български езикъ. Въ 8 срѣдни ромънски училища има и часове за преподаване на унгарски езикъ. Като изтъква разликата между ония 141 отдѣления предназначени за мохамеданското учение и дветѣ само отдѣления, предназначени за българитѣ, вестника казва, че ако държавата пренебрегва културнитѣ нужди на българското малцинство, тя би трѣбвало поне да даде възможностъ на частната инициатива да попълни тая празнота. Поменатитѣ цифри изпъкватъ достатъчно неблагоприятното положение на българското малцинство. Естествено е, добавя вестника, да издигнемъ гласъ на законно възмущение и да поискаме равенство за всички граждани на страната. Това е наше право, което държавата е длъжна да ни даде.

Организационенъ животъ

Варна. На 10 XII м. год. добруджанската младежка организация „Ст. Караджа“ е имала общо годишно събрание, на което е било избрано ново настоятелство въ съставъ: председател Манолъ Маноловъ и подпредседатели Ненко Станчевъ и Божидаръ Черневъ; секретаръ Господинъ Николовъ Господиновъ; касиеръ Боянъ Минковъ; домакинъ Андрей Ангеловъ; библиотекаръ Весо Ивановъ; членове Ваня Кондова и Василь Кулъксъзовъ.

Контролна комисия: Никола Манасиевъ, Люба Стоянова и Никола Ивановъ.

Нови организации

Провадия. По инициативата на г. Стефанъ Мутафовъ, отъ гр. София, е образувана нова организация въ гр. Провадия. Организацията брои 14 члена. Избрано е настоятелство въ съставъ: председател Никола Иовковъ; подпредседател Иванъ Вжжаровъ; секретаръ Стефанъ Дончевъ, касиеръ Любенъ К. Христовъ и домакинъ Георги Бачковъ.

с. Гулянци, Никополско. По инициатива на членоветѣ на Ц. К. Димитъръ Петкановъ и Ночо Добриловъ и подпредседателя на Софийската организация Любенъ Бояджиевъ образувана е нова организация въ с. Гулянци. На първо време въ организацията сж влѣзли около 15 младежи съ тенденция да се увеличатъ.

Избрано е настоятелство въ съставъ: председател Иванъ П. Ивановъ; подпредседател Никола Стефановъ; секретаръ Калинъ Николовъ и членове Надежда Басмарева и Еожанъ Георгиевъ.

Контролна комисия: Борисъ Георгиевъ, Георги Радевъ и Сандю Пнтелеевъ.

Нови Пазаръ. Въ миналия брой е погрешно съобщено, че пред-

Открита е подписка за събиране помощи за бѣжанцитѣ отъ Карабоазката низина

Постѣпили дарения:

1. Македонския женски съюзъ	1000 лв.
2. Г-жа Катинка Петрова	300 лв.
3. Г-нъ Никола Коларовъ	100 лв.
4. Г-ца Стефана Христова	100 лв.
5. Г-нъ Никола Габровски	100 лв.
6. Г-нъ Георги Кондовъ	50 лв.
7. Г-нъ Христо Зографовъ	50 лв.
8. Г-нъ Брелъ	20 лв.
9. Г-ца Мария Златарева	100 лв.

Всички парични суми се изпращатъ до благотворителния комитетъ — Македонски Женски Съюзъ, ул. „Александъръ I“ № 16 — София, при надсловъ: „За Карабоазката низина“

ЗАСЕДАНИЯТА НА УЧРЕДИТЕЛНИЯ КОНГРЕСЪ

Изборъ на висшъ добруджански младежки съюзенъ съветъ. — Зариване на конгреса.

(Продължение отъ миналия брой)

Следъ избора на централенъ комитетъ възложи се на Манолъ Маноловъ — Варна, Желѣзко Илиевъ — София и Петъръ Дрουμεвъ — Русе да съставятъ листа за вишъ добруджански младежки съюзенъ съветъ и контролна комисия. Избирането на Ц. К. отдѣлно отъ В. Д. М. С. С. стана по решение на учредителния конгресъ, за въ бѣдаше ще се избиратъ 18 души В. Д. М. С. С. изъ срѣдитѣ на които ще се излъчи Ц. К. и К. К. Въ тѣзи списълъ е и редактиранъ членъ 8 отъ устава.

Тъзгодишното несъгласуване съ чл. 8 отъ устава стана отъ желание щото всички делегати непосредствено да взематъ участие при избора на Ц. К., та по тоя начинъ хората, които ще застанатъ начело на съюзада бѣдатъ по-подбрани. Доколко това се е постигнало отъ самата дейностъ на Ц. К. ще се види.

Даде се 10 минути отидхъ, следъ което се пристѣпи къмъ изборъ на В. Д. М. С. С. съ листата представена отъ опредѣлената комисия. Всички единодушно гласуваха съ официалната листа и се избраха следнитѣ лица: Манолъ Маноловъ, Симеонъ Мутафовъ Никола Г. Николовъ, Велико Василевъ и Н. Станчевъ отъ Варна, Анастасъ Петровъ — Бургасъ, Никола Русевъ — Бѣла-Варненско, Божанъ Витановъ и Желѣзъ Демировъ — Русе

и Желю Анастасовъ отъ Шуменъ. Контролна Комисия се избраха Д. Маринъ Петровъ — София, Драмиръ Савовъ — Варна и Петъръ Дрουμεвъ — Русе.

Съ избора на В. Д. М. С. С. К. К. работата на учредителния конгресъ се завърши.

Председателя на конгреса Драмиръ Савовъ закри конгреса съ желание младежта и тази година да бъде действително и резултатна работа. Взе думата и новоизбрания подпредседател на Ц. К. Георги Димитровъ който отъ името на цѣлия Ц. К. бѣ годари за направената имъ честъ въ избора. Той даде обещание, че тая задача съ която ги е натоварилъ учредителния конгресъ ще положатъ всички усилия да я осъществятъ въ крѣга на възможното, но за да бѣ работата имъ по успѣшна апелъ къмъ всички г. г. делегати и годари да подпомогнатъ Ц. К. морално и материално.

При голѣмъ ентузиазъмъ, готовностъ за работа пѣйки добруджанския маршъ делегатитѣ напуснаха конгресната зала, доволни, че сж изпратили единъ дългъ къмъ скѣпата Родина — Добруджа.

Делегатитѣ и гоститѣ при братска атмосфера се разделиха съ пожелание щото скоро пакъ да срѣцнатъ въ свободна Добруджа.

ЦИРЦАРСКАТА КОЛОНИЗАЦИЯ ВЪ ДОБРУДЖА

отъ Драгомиръ Савовъ

е книгката която всѣки добруджанецъ трѣбва да прочете

Набавете си я за празниците

Струва 10 лв. и се доставя отъ д-во „Добруджа“ — Варна

ХРОНИКА

Централния комитетъ на добруджанския младежки съюзъ поднася поздравленията си на всички организирани младежи добруджанци по случай новата година и Рождество Христово.

Добруджанската младежка организация въ София ще коледува съ своя хоръ на всички добруджанци. За целта сж изпратени покани. Умоляватъ се всички добруджанци да приематъ младитѣ коледари.

седател на ново-пазарската младежка организация е Стефанъ Харизановъ. Председател на организацията е Стефанъ Блъсковъ.

На 30. XII. 1933 г. добруджанската младежка организация „Ст. Караджа“ въ Варна, клонъ евъ севмезъ, съвмѣстно съ македонската младежка организация „Бр. Миладинови“, сж изнесли вечеринка, която е имала голѣмъ мораленъ и материаленъ успѣхъ.

Сжщитѣ две организации ще коледуватъ заедно.

Всѣки добруджанецъ трѣбва да стане кооператоръ на Добруджанската кооперативна банка. Адресъ: Варна, ул. Гр. Игнатиевъ.

Администрацията на вестника въ скоро време по пощата ще разпослава за абонамента, уредватъ се г. г. абонатитѣ, като пожелатъ да се издължатъ.

Като четешъ вестника бравяй да си плтишъ абонамента само така ще подсигуришъ редакцията му излизане.

Нека всички организирани по случай празниците пускатъ подписка за фондъ въ-къ „Стефанъ Караджа“.

ПЕЧАТНИЦА С. М. СТАЙКОВЪ — София —